O sută de ani dela naştere

CORNELIU ZELEA CODREANU

(13 Septembrie 1899 - 29/30 Noembrie 1938)

Eugen BÂRSAN

Chiar dacă l-am cunoscut din a VI-a liceală (la Sighişoara 1929) şi i-am trăit după ceea în apropiere, a scrie despre un om de calibrul naţional-românesc al lui Corneliu Zelea Codreanu nu este lucru uşor. Ai dificultatea de a penetra şi ilustra compactul unui rar sau chiar unic supra-Român care, vrei nu vrei, este capitol de istorie. Simplu: pentru uriaşa misiune pe care şi-a însuşit-o de a vindeca relele şi slăbiciunile neamului şi ţării. Slăbiciuni legate de criza de conştiinţă şi alte crize. Pentru el, nu erau fapte vrednice de o sforţare umană decât acelea care îşi găseau rădăcina în valorile absolute sufleteşti şi spirituale. Un lucru care-l aşează - prin el însuşi -, pe Corneliu Zelea Codreanu în lumea aleşilor.

Acest ales al Neamului şi-a însuşit ca doctrină înfrângerea răului şi stabilirea armoniei între oameni. Neamul lui, cotropit de materialism şi ameninţat de comunism, trebue să se ridice la o înviere în spirit în care să-şi găsească salvarea. În ceea ce priveşte venirea comunismului, Corneliu Zelea Codreanu a fost un vizionar îngrijorat. Şi este mai mult decât clar că în lupta sa de combatere a pericolului roşu bolşevic el a fost plin de o excepţională şi neegalată energie. În fapt, alături de curmarea relelor din ţară, îngrijorarea şi atitudinea fermă faţă de pericolul comunist a creat o mentalitate a motivării şi dimensiunii creşterii legionare.

Şi nu putea fi altfel. Căci preceptele lui, croite pentru omul român, întrupau în ele biruinţa dreptăţii, sprijinită de forţa spiritului prin cuvântul lui care avea tărie de stâncă. Preceptele lui Corneliu Zelea Codreanu depăşesc în fond, şi politicul şi socialul, pe motivul că el se simţea strâns legat de Dumnezeu. El se ruga. Şi, el credea. Iar când se referea la politică, el spunea: *"Nu programele lipsesc. Ceea ce lipseşte este omul care să aplice programul. Omul care să recâştige calităţile ancestrale ale neamului, bunul simţ, cinstea, corectitudinea şi credinţa. Omul care să acţioneze cu dragoste şi smerenie şi cu conştiinţa că oficiază pe altarul neamului, ca preotul pe altarul bisericii"*. Drept consecinţă, ceea ce pe primul plan a fost pus în discuţie n'a fost nici instituţia monarhiei, nici partidele, ci reprezentanţii calici ai acestora care trebuiau înlocuiţi fiindcă ţara se săturase de ei. Deci, Corneliu Zelea Codreanu a vrut să dea ţării un prototip de Român care să însemnne un altfel de a se trăi, un altfel de a se face politică şi un altfel de a se guverna.

El a trăit momentul istoric al neamului şi al ţării, pe care l-a absorbit prin toţi porii. Moment în fruntea căruia punea premiza că *"Românul trebue să aibă conştiinţa faptelor lui. Fiindcă Neamul Românesc este sătul de lipsa de răspundere. Lipsa de răspundere în mânuirea banului public sau în conducerea politică a intereselor lui vitale. Dacă ai greşit trebue să plăteşti"*. Astfel scurtele zile ale lui Corneliu Zelea Codreanu au scos foarte mult la suprafaţă faptul că amoralitatea aplicată în comportare şi în politică - dela Palatul regal în jos -, nu mai poate înşela şi duce lumea de nas.

Un popor prea rănit în moravuri trebue vindecat. Iar Corneliu Zelea Codreanu şi-a însuşit şi s'a dedicat până la sacrificare, acestei opere de vindecare, care se izbea de un rege curvar şi scelerat (Carol II) şi de o clasă politică obedientă curvarului. De aceea trebuia creată o nouă clasă politică prin intrarea în politică a tineretului. Şi tineretul a intrat. Idealismul şi entuziasmul au început să poarte tineretul pe aripi de vulturi, pentrucă era sigur de dreptatea cauzei pentru care luptă. Prin tineretul ţării, preceptele lui Corneliu Zelea Codreanu încep să stăpânească adâncul fiinţei româneşti.

Corneliu Zelea Codreanu a pornit dela punctul că există o Românie dintotdeauna care trebue să fie a fiecărui Român. Căci numai aşa se poate menţine o legătură cu strămoşii care au făcut istoria. Şi aşa, dela România dintotdeauna l-a preocupat România din timpul lui şi cu deosebire cea de mâine. Iar pentrucă au existat motive vitale româneşti pentru care să se bată, viaţa lui a fost în chip corespunzător măreaţă. În fapt şi fond este vorba de o măreţie căreia i-a repulsat cultul personalităţii. Astfel el n'a vrut să facă nici *"codrenism"* şi nici *"codrenişti"* ci doar oameni-legionari permanent mobilizaţi în slujba neamului, ca ultima lui nădejde, ultima lui salvare. *"Ism"*-ul şi *"işti"* nu pot duce decât la un singur final: pierderea *"culiştilor"* în masa deşertăciunii neamului.

Marele Nae Ionescu îndemna: *"Urmaţi-l pe Corneliu Zelea Codreanu, căci el duce barca. El singur ştie unde şi cum vă duce, căci trăeşte momentul istoric pe care-l absoarbe prin toţi porii"*. În fapt imboldurile sufletului său mergeau la probemele adânci ale trăirii româneşti. Dintre care punea pe primul plan înscăunarea dreptăţii pe care o socotea condiţia unică pentru convieţuirea oamenilor. În preocupările minţii sale, un neam trăieşte în veşnicie prin conceptul lui despre Dumnezeu şi prin onoarea şi cultura lui. *"Nu pâine cu orice preţ ci onoare cu orice preţ"*. Astfel gândirea politică a lui Corneliu Zelea Codreanu pune accentul pe patrimoniul spiritual. Un lucru pentru care cei fără de spirit s'au dat la el foarte, numindu-l mistic. Enormul merit al lui Corneliu Zelea Codreanu este a nu fi oscilat şi cedat pe această linie a credinţei sale.

Înarmarea morală iniţiată de Corneliu Zelea Codreanu stăpâneşte ca idee şi astăzi adâncul fiinţei româneşti. Şi chiar şi a altor fiinţe. Căci în revoluţiile din spirit stă viitorul comunităţilor omeneşti.

Corneliu Zelea Codreanu a fost izvor de spiritualitate românească şi creştină, de sens, credinţă şi hotărire. Şi lumea românească însetată de adevăr şi dreptate, a alergat cu entuziasm spre acest izvor de viaţă nouă. În timp ce toate *"căzăturile morale"* care vedeau în însănătoşirea morală a vieţii publice româneşti o primejdie pentru existenţa lor parazitară, s'au strâns şi i-au uneltit moartea. Acesta a fost sensul adevărat al convulsiunilor politice interne legate de Corneliu Zelea Codreanu, căruia i s'au montat procese monstruoase. Şi aşa, chinuit prin beciurile Jilavei şi alte închisori, a sorbit paharul umilinţei până la ultima picătură, înfruntând toate samavolniciile concentrate asupra lui. Îndurându-le pe toate, el a ajuns şi la finalul îndurării morţii. Căci la urma urmei la vârsta de 39 de ani a fost strangulat. La Tâncăbeşti (Prahova) în noaptea de 29/30 Noembrie 1938.

Strangularea lui Corneliu Zelea Codreanu este una dintre cele mai oribile crime săvârşite împotriva viitorului neamului. Pentrucă principiile morale ale lui, cu omul corect, omul de onoare, omul cinstit şi muncitor, nu sunt doar numai conjuncturâ, ci principii necesare în toate regimurile şi în toate timpurile.

De aceea în istoria naţională românească rămâne întrebarea: Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea Codreanu? dacă el supravieţuieşte şi creşte cu vremea, ajungând să îndrumeze viaţa neamului prin o tainică întruchipare a năzuinţelor de lungă durată ale lui. Iată de ce la 50 de ani dela moarte, nu i se poate încă însemna pentru vecie chipul.

Corneliu Zelea Codreanu a fost şi a rămas mare pentrucă s'a născut mare. A fost făcut din altă plămadă decât a celorlalţi oameni. Dar, din păcate, atunci când lumina Codreanu a început să mai lucreze direct şi pe viu, au început devieri.

Sfatul nostru

CONSTANTINESCU ŞI OCCIDENTUL

George BĂLTEAN

În primăvara anului 1992 am publicat în acest ziar *"Cuvântul Românesc"* un articol intitulat *"Iliescu şi Vestul"*, dezvăluind adevărul cu privire la vizitele, intervenţiile şi apariţiile sale la televiziunea franceză. Francezii l-au considerat mincinos şi ipocrit, iar când am întrebat un parlamentar din Strasburg de ce politicienii francezi cochetează cu conducerea neocomunistă dela Bucureşti, el a răspuns: *"Ascultaţi domnule, România este o ţară, iar unei ţări nu-i putem spune <mafiul orb> al Europei"*.

Am crezut că prin venirea lui Emil Constantinescu la preşedinţia României imaginea ţării se va schimba pe planul internaţional şi că România nu va mai fi considerată un apendice, ci, îşi va primi locul care i se cuvine în Europa. Domnul Emil Constantinescu s'a dovedit dela început foarte preocupat de imaginea ţării, dar mai ales a lui personală, care a durat însă doar până la scadenţa comparaţiei între vorbe şi fapte. Uşor s'a putut constata că în România nu au loc reformele promise, nu se realizează schimbarea trâmbiţată, ţara, fără cârmă intră în derivă şi chiar în cădere liberă, deşi posibilitate de schimbare a existat. Constantinescu nu a fost calificat drept *"mincinos"*, dar *"incompetent"*, fără putere, bazat pe o clasă politică pe care el însuşi o califică mai târziu, *"murdară"* şi *"mizerabilă"*. Şi vorba unui bucureştean, *"N'a mai fost Ceauşescu, a fost Iliescu, nu-i mai Iliescu, e Constantinescu"*. În rest, nu s'a modificat mare lucru.

Occidentalii sunt oameni civilizaţi, ei nu dau cu boata, nu înjură, nu ţipă, vorbesc frumos, îţi deschid şi uşa, dar politicos îţi spun că intrarea are loc ceva mai târziu, adică atunci când acasă îţi faci datoria, când realizezi schimbarea promisă, schimbare, care şi nepromisă, ar trebui să aibă loc. Aceasta este condiţia acceptării în NATO şi Uniunea Europeană. Participarea cu un anume contingent în Bosnia şi apoi în Kosovo nu fac decât să dovedească ataşamentul faţă de politica occidentală, dar nu crează şi dreptul de intrare în organizaţiile amintite. *"Bosnia"* şi *"Kosovo"* trec, dar ce rămâne şi crează perspectiva de integrare sunt economia naţională şi democraţia bazată pe ordine de drept, care vin în primul rând, în favoarea dezvoltării ţării.

Acest adevăr nu l-a putut înţelege Emil Constantinescu, fie că nu vrea, fie că nu cunoaşte politică, fie că nu este deloc informat cu privire la *"ce înseamnă Occidentul"* şi, în definitiv, care sunt nevoile interne ale ţării.

Recent, Fundaţia Friedrich Naumann Stiftung din Germania a cuprins în planul său de activitate *"Conferinţa pentru România"*, 16.09 - 19.09.1999, care are loc la Wolfgang-Natonek-Akademie în Germania. În prezentarea care se face, se spune printre altele: *"României i se acordă puţină atenţie, ultimile ştiri despre România au fost cele cu privire la mineriadă, 70 la sută din personalul serviciilor secrete este format din oamenii Securităţii şi se pune întrebarea dacă statul poate să-şi rezolve conflictele interne şi externe, - în condiţiile în care se vede doar o uşoară schimbare de elită (adică a celor dela vârf, guvernanţii). Când aducem vorba despre România în diverse cercuri occidentale, sau se strâmbă din nas, sau se amână discuţia"*. Sigur că această situaţie ne nemulţumeşte pe toţi şi am dori din toată inima să vedem o altă poziţie faţă de ţara noastră, dar aceasta poate avea loc doar pornind dela schimbarea necesară în ţară.

Menţionăm că Fundaţia Fr. Naumann este una dintre multiplele fundaţii occidentale şi germane, care ajută ţările în tranziţie, inclusiv România. Ea a ajutat organizarea şi victoria Partidului Liberal din Ungaria, la ultimele alegeri parlamentare, ca şi formarea guvernului. Acum ajută România. De curând a deschis o reprezentanţă la Bucureşti, iar în Septembrie va fi Conferinţa de mai sus.

Să lăsăm la o parte reformele economice, politice şi morale, reforme fundamentale necesare şi să vedem unele aspecte analizate în Vest, care decurg automat însă din cele fundamentale, şi anume: stabilitatea (politică, economică şi socială), claritatea, încrederea şi perspectiva. Emil Constantinescu, ca şi întreaga guvernare democratică, se găseşte de aproape trei ani, la putere, care, de fapt, este împărţită cu nomenclatura comunistă. Poporul nu este mulţumit, comuniştii au trecut la contraofensivă, ameninţă că vor *"tăia şi spânzura"* de anul viitor, când zic ei, că ar câştiga alegerile, şi că ar anula tot ceea ce face actuala cârmuire. Ei au reuşit să creeze un haos general care sperie, mai ales în economie şi justiţie. Partidele democrate de fapt - PNŢCD şi PNL- sunt conduse de octogenari. Astfel, pe drept, se întreabă Occidentul: Unde-i stabilitatea, claritatea, încrederea şi perspectiva? Într'o asemenea situaţie nimeni nu investeşte miliarde de dolari şi nimeni nu se angajează în favoarea cererii disperate a lui Emil Constantinescu pentru primirea României în NATO, începerea negocierilor de primire în Uniunea Europeană şi investirea de multe miliarde de dolari.

Timpul rămas la dispoziţie este scurt, dar şi în acest timp scurt, dacă se procedează ferm, cu mână de fier, se pot obţine rezultate bune, care să demonstreze că în România se poate obţine un progres real, care să formeze încredere în ţară şi peste hotare, şi care să conducă la realegerea partidelor istorice - PNŢCD şi PNL - şi respectiv, a lui Emil Constantinescu la cârma ţării în anul 2000. Aceasta se va putea constata deja până la sfârşitul acestui an. În cazul în care însă Emil Constantinescu şi echipa sa dovedesc că nu sunt capabili nici măcar acum de schimbare, este absolută nevoie de acceptarea propunerii noastre făcute la Romfest '98 la Bucureşti: dela 1 Ianuarie 2000 să fie reinstaurată Monarhia, iar aceasta de către chiar Emil Constantinescu. El ar face un act de înalt patriotism. Monarhia ar asigura stabilitate, claritate, încredere şi perspectivă. România ar fi imediat primită în NATO şi apoi în U.E., iar din Occident ar veni miliarde şi miliarde de dolari în investiţii şi management. Aceasta este ultima soluţie de salvare a României.

SĂ AVEM ÎNCREDERE ÎN VICTOR CIORBEA?

Urmare din pag.2

Fără îndoială, Domnul Ciorbea a avut în perioada guvernării PD-ul în spate, care l-a faultat la fiecare pas dar să nu uităm că tot Ciorbea a fost cel care l-a dat afară pe Valerian Stan din funcţia de şef al Corpului de Control al Guvernului, când a dat în vileag vilele de protocol trecute pe numele Domnilor Roman, Băsescu, Berceanu sau într'un cuvânt tot FSN-ul, adică PD şi PDSR. Tot Domnul Ciorbea a dat dovadă de prea puţin spirit politic, iar în privinţa reformei să ne amintim că nu a făcut nimic în plus faţă de Vasile.

Uneori avem memoria prea scurtă şi nu e deloc bine. Să ne mai (re)amintim celebrele liste de fabrici care trebuiau să fie privatizate. Prin 1997, Domnul Ciorbea anunţa la prânz o listă pe care o schimba seara şi tot la fel a doua zi şi nimic nu se făcea. Acum este uşor să spui că nu ai fost lăsat să faci reformă şi să despăduchezi sistemul birocratic din instituţiile de stat. Dar oare nu era mai bine ca Domnul Ciorbea să spună atunci naţiunii române cum stau lucrurile şi să-i ceară susţinerea? Nu vrem să şi intentăm proces de intenţie Domnului Ciorbea, dar Domnia-Sa trebue să-şi amintească, că după război mulţi viteji se arată! Iar în cazul Domniei-Sale, proverbul pare să se nimerească bine...

Credem că deocamdată Domnul Ciorbea trebue să ne lămurească asupra chestiunilor ridicate de noi. Abia atunci putem răspunde pozitiv la întrebarea din titlu. Până atunci, din păcate, nu putem da decât un răspuns negativ.

Dan BITU

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL ?